

CHRISTOPHER SWIEDLER

**ÎN
ROȘU
MARȚIAN**

Traducere din engleză de
Nicoleta Dascălu

CORINT JUNIOR

—2021—

tatălui meu

VINERI DUPĂ-AMIAZĂ, după o săptămână de gândire profundă, Michael Prasad găsisese o singură teorie care să-l ajute să traverseze weekendul fără să fie pedepsit și închis în casă pentru tot restul vieții.

Ipoteză, se gândi el. S-ar putea ca părinții să fie atât de încântați că ai reușit să faci o anumită chestie, încât să uite că îți interziseseră complet să încerci să faci chestia în cauză.

Era cam la limită, trebuia să recunoască. Și ridica o întrebare evidentă: oare ar fi fost mai bine să se afle în bibliotecă și să studieze pentru examenul de istorie a planetei Marte, așa cum îi spusese mamei lui că face, în loc să stea lângă sasușurile principale ale coloniei, ținându-și casca sub braț? Dacă se lua după privirile uimite îndreptate spre el, nu era singurul care se întreba ce căuta acolo. Michael era prea mare ca să fi venit cu grupul de elevi de școală primară care își

țineau strâns părinții de mâini și era prea mic ca să fie unul dintre liceenii care vorbeau și râdeau lângă ușile sasului. Michael își păstra fața lipsită de expresie. De ce i-ar fi păsat de ce gândeau ceilalți? Nu era aici ca să își facă prieteni noi.

Michael se duse până la capătul pieței, unde cupola transparentă care acoperea Heimdall marca limita coloniei. Cerul din afară era complet roz, un roz strălucitor. Pe rampa de aterizare din apropiere se afla o navă de marfă, așezată cam strâmb și înconjurată de muncitori în costume de protecție, care îi reparau unul dintre picioarele destinate aterizării. Mobile mici de nisip roșu se ridicau ca niște mușuroaie de furnici la baza cupolei, clătinându-se în bătaia vântului.

Întinse mâna și își apăsă degetele pe suprafața netedă, înghețată a cupolei. Plasticul transparent se îndoi ușor sub atingerea lui și, când își retrase mâinile, văzu că produsese zece adâncituri mici. Materialul își reveni încetișor la forma originală, fără să lase vreo urmă că ar fi fost deformat vreodată.

— Putem să îl atingem? întrebă un băiat roșcat, care arăta de nouă-zece ani.

Stătea la câțiva metri distanță și se uita la Michael cu o expresie uluită, de parcă tocmai asistase la o scamatorie.

— Sigur că da, răspunde Michael. Nu îți face nimic.

Băiatul întinse mâna și își trecu degetul pe suprafața cupolei. După care își trase rapid mâna înapoi și se șterse de pantaloni.

— E rece!

— Păi, afară sunt minus șaizeci de grade, spuse Michael.

— Eu am ieșit doar de două ori, recunosc băiatul. Dar am făcut o mulțime de simulări.

— O să fie bine, zise Michael, pentru că știa că asta trebuia să îi spună unui puști căruia îi era frică să facă testul cu echipamentul.

Băiatul încuviință, vizibil mai liniștit. Dar neliniștea lui se transferă la Michael, ca și cum el ar fi fost într-un fel de univers alternativ. Ar fi trebuit să fie aici cineva care să îl calmeze pe *el*, și nu invers.

— Câți ani aveai când ai ieșit prima oară? întrebă băiatul.

— Șase.

Ochii băiatului se măriră. Chiar și în Heimdall, mai toți copiii de șase ani jucau fotbal sau înotau în piscina coloniei, nu ieșeau pe suprafață. Bineînțeles, mai toți copiii nu îl aveau ca tată pe Manish Prasad. Michael era sigur că, dacă ar fi existat costume de protecție pentru bebeluși, tatăl lui l-ar fi scos înainte să știe să meargă. Făcuseră împreună o grămadă de drumeții și de excursii, de la Muntele Olimp la Valles Marineris și în toate locurile dintre aceste două puncte. Acum, călătoriile făcute afară, pe suprafață, se amestecau în mintea lui — cu excepția ultimei, de acum doi ani. *Acea* încă îi era perfect limpede în minte.

Băiatul arătă din cap spre copiii de liceu.

— Ești cu ei?

— Nu, răspunse Michael, înroșindu-se. Ei fac testul avansat cu echipamentul.

Din fericire, băiatul nu continuă întrebările referitoare la motivul pentru care Michael *era* aici.

— Mama spune că testul de bază este ușor, spuse băiatul. Ea este pilot de aeronavă, deci știe despre ce vorbește.

Michael vru să îi spună băiatului că mama lui avea dreptate: testul de bază era ușor. Echipamentele erau sigure, în special cele complet automate, pe care le primeau copiii. Tot ce doreau să verifice era dacă te speriai când îți scoteau cablul de prindere. Toți copiii de pe Marte făceau testul când împlineau zece ani și, până acum, nimeni nu îl picase.

Aproape nimeni nu îl picase.

Unul dintre copiii mai mari se ridică în mâini, după care sări înapoi în picioare. Ceilalți liceeni râseră și aplaudară. Dacă vreunul dintre ei era neliniștit, în mod sigur nu o arăta. *Ipoteză: unii oameni, cu cât sunt mai anxioși, cu atât par mai relaxați.*

Scutură din cap. *Ipoteză: unii oameni, cu cât sunt mai anxioși, cu atât găsesc ipoteze mai tâmpite.*

— Trebuie să plec, spuse băiatul, uitându-se din nou la copiii cei mici, care se strângeau în jurul unui instructor. Mă bucur că te-am cunoscut.

Michael îi făcu și el cu mâna.

— Baftă!

Se duse lângă grupul de copii și părinți și ascultă cum femeia explica modul de derulare a testului. Chiar

și acum doi ani, instrucțiunile i se păruseră derizorii pe lângă ceea ce îl învățase tatăl lui. Michael își aminti cum se uita la ceilalți copii și se întreba dacă o să facă vreunul vreo criză atunci când vor părăsi cupola. Nu-i trecuse niciodată prin cap că s-ar putea ca *el* să fie acela.

Monitorul portabil al lui Michael, pe care îl ținea în buzunar, vibră. Îl scoase și îl deschise. *Apel de la Peter Prasad*. Ușurat că nu îl sunau mama sau tata, Michael apăsă butonul de acceptare și văzu fața fratelui mai mare. Cu ochii lui căprui și cu nasul coroiat, Peter semăna atât de mult cu tatăl lor, încât uneori era enervant. Pe de altă parte, Michael moștenise puțin din pielea măslinie a tatălui și din trăsăturile delicate ale mamei, în așa fel încât nu semăna cu niciunul dintre ei. Cel puțin, printr-o conexiune video, el și Peter se vedeau, iar fratele lui nu i se putea băga în suflet, așa cum îi plăcea să facă atunci când erau prezenți fizic.

— Dacă ai de gând să mă convingi să renunț, nu-ți bate capul, spuse Michael.

— Deci, chiar o faci? zise Peter, reușind să arate în același timp amuzat și îngrijorat. Nu crezi că e o idee bună să vorbești mai întâi cu mama și cu tata?

— Nu, spuse Michael. Nu cred.

Era o conversație pe care o avusese deja de cel puțin zece ori în ultimul an. *Cineva cu problemele tale*, asta era expresia pe care o folosea mama lui. *Cineva cu problemele lui* nu ar trebui să iasă din cupolă. *Cineva cu problemele lui* ar trebui să stea în interior, unde e în siguranță. Și, în mod sigur, *cineva cu problemele*

lui nu trebuia să mai îmbrace niciodată echipamentul de protecție pentru test. Întotdeauna punea un mic accent pe cuvântul *mai*, ca să îi amintească de ce se întâmplase prima oară.

— Tata a ajuns acasă? întrebă Michael.

— A sunat și a spus că întârzie. Încearca să termine toată treaba la stațiune.

Michael își strânse buzele. „Să termine“ era un termen potrivit, doar că tatăl lui îl aplica pe dos: munca îl termina *pe el*. Când tatăl lor acceptase postul de la stațiunea de producere a câmpului magnetic, mama lor le ținuse un întreg discurs despre cât de importantă era poziția și despre faptul că ei toți aveau datoria să îl sprijine. Câmpul magnetic creat de stațiune proteja toți locuitorii planetei de radiațiile solare, așa că, desigur, era important. Dar Michael mai știa și că tatăl lui urma să fie la fel de ocupat cu această activitate ca și cum cineva i-ar fi cerut să curețe cupola coloniei Heimdall cu o racletă. Așa era el.

— Păi, când vine acasă, nu-i spune unde sunt. Vreau să îi fac o surpriză.

— O surpriză? Michael...

— Nu-i spune nimic, te rog, bine?

Peter oftă.

— Uite, eu știu ce ți-a promis tata. Dar poate că nu a vrut să spună ceea ce ai înțeles tu.

— Ba da, *a vrut*, insistă Michael.

— Bine. Dar să nu fii surprins când mama și tata te vor încuia în camera ta pentru următorii trei ani.

Peter întinse mâna spre cameră și conexiunea se întrerupse. Michael strânse monitorul și îl băgă înapoi în buzunar. Fratele lui nu înțelegea. Și cum să înțeleagă? Pentru el, totul era perfect. La anul urma să meargă la Academia de Servicii de Salvare. Toată lumea spunea că era născut să stea în exteriorul cupolei. El nu avea *probleme*.

— Trebuie să trec, auzi el o voce familiară, din celălalt capăt al pieței. Scuze... mă iertați... îmi dați voie!

Lângă intrare, prietena lui, Lilith, își făcea loc prin mulțime, fără să țină cont de privirile nemulțumite ale unora dintre părinți. Lilith imigrase de pe Pământ, cu câțiva ani în urmă, și încă se deplasa cu greu, sărind, ca și cum încă nu se obișnuise cu gravitația redusă de pe Marte. Părul ei blond era strâns într-o coadă la spate, prinsă cu un elastic.

— Scuze, s-a terminat mai târziu ora de gimnastică, spuse ea, venind în fugă.

Se opri și se schimonosi.

— Ești bine? Arăți ca hamsterul meu când îl duc la veterinar.

— Sunt bine.

— Hmmm. Trebuie să te relaxezi.

Îi masă umerii, ca și cum ar fi fost un luptător de judo din categoria ușoară.

— Care este a nouăsprezecea cifră a lui Pi?

— Patru, răspunse Michael.

— Care este greutatea lui Saturn?

— Cinci sute de sextilioane de tone. Doar că nu are ceea ce se numește greutate, pentru că...

— Lasă asta, spuse ea. Care este aria suprafeței cupolei coloniei?

Asta era mai grea.

— Cincizeci și șase de kilometri pătrați și jumătate, răspuse el, după o clipă. Dacă presupunem că este o jumătate perfectă de sferă, cu diametrul de șase kilometri.

— Cu asta ai cam închis discuția, spuse Lilith, după care arată cu capul spre liceeni. Câți dintreăștia știu măcar rădăcina cubică a lui douăzeci și șapte?

— Trei, răspuse automat Michael.

— Trei? Așa crezi?

Se uită strâmb la ei.

— Nu, continuă el. Vreau să spun că rădăcina cubică a lui douăzeci și șapte e trei.

Lilith râse.

— Vezi? Tu le știi pe toate.

Își lipi mâinile de cupolă și se uită afară, la peisajul marțian.

— Nu ți-e frică de lumina puternică a soarelui, despre care vorbește toată lumea? Adică, oare nu e periculos să ieși?

Michael îi aruncă o privire feroce. Oare încerca să îl sperie? Chiar nu avea nevoie să mai adauge nimic la lista lui de motive de îngrijorare! Era gata să îi răspundă când fu întrerupt de o voce.

— Hei, îl strigă cineva. Tu, ăla cu casca.

Michael se întoarse și văzu un bărbat în echipament de protecție, care venea spre el, cu casca în mână.

Bărbatul avea pielea bătucită, ca toți cei care petrecuseră prea mult timp în medii cu radiații crescute, iar părul lui era alb și tuns aproape zero. Avea ochi artificiali, care scoteau un sunet metalic slab atunci când se mișcau dintr-o parte în cealaltă.

— Ai venit să faci testul, da?

— Da, răspunse Michael, surprins.

— Atunci, haide! Începem imediat.

Bărbatul făcu semn cu capul spre sas.

Michael se uită de jur împrejur și văzu că toți ceilalți copii dispăruseră, iar în piață rămăseseră doar părinții. Probabil nu auzise anunțul cu privire la începerea testului. Simți stomacul încleștându-i-se și înghiți cu noduri.

— Să ai noroc porcesc! spuse Lilith, împingându-l încet spre camera de pregătire.

Văzându-l confuz, se încruntă.

— Nu prea are niciun sens, nu-i așa? Este o expresie de pe Pământ. Înseamnă baftă.

— Mulțumesc, mormăi el.

Își luă casca și intră în sala pe care i-o arătase bărbatul. Pe suporturi atârnavă echipamente, iar căști de dimensiuni diverse erau depozitate în rafturi înguste, în spatele băncilor. Podeaua era traversată de urme de tălpi pline de praf, iar în aer plutea mirosul înțepător al atmosferei marțiene. Dar, în locul mulțimii de copii, în interior se găseau doar cei patru adolescenți pe care îi văzuse mai devreme. Michael se opri în pragul ușii și privi de jur împrejur, confuz.

— Sper că nu sunt întrebări despre metamateriale, spuse unul dintre băieți, luând de pe un suport un costum de protecție.

Purta un tricou cu imaginea unei formații pământene, pe care Michael o recunoscuse vag.

— Nu pot să îmi amintesc exact.

— Mi-am petrecut tot weekendul încercând să învăț pe dinafară tabelele de presiuni, spuse celălalt băiat. Șaptesprezece virgulă doi, treizeci și trei — nu, patruzeci și trei virgulă opt...

— Nu trebuie să ții minte toate acestea, toate numerele. Te lasă să le cauți.

O fată înaltă, lată în umeri, studia suporturile cu o expresie scârbită.

— Tare, tare mult mi-aș dori să ne lase să purtăm echipamentele personale.

Cealaltă fată se întoarse spre Michael.

— Cauți pe cineva? întrebă ea.

Avea părul lung și negru și un zâmbet frumos.

Michael dădu din cap.

— Am venit pentru test, se bălbâi el.

— Nu ești în locul potrivit, spuse băiatul în tricou. Aici e testul pentru avansați. Nu e pentru copilași.

— Câți ani ai? întrebă fata brunetă.

— Doisprezece, răspuse Michael. Dar...

— Trebuie să ai cel puțin șaisprezece, nu-i așa? întrebă unul dintre băieți.

— Nu, spuse fata brunetă. Am citit că o fată de zece ani și-a luat certificarea de avansați.

— Prostii, continuă băiatul cu tricou pământean. Eu nu dau testul cu un puști.

— Beecher, bietul de tine, spuse aceeași fată. Te temi că o să te bată unul de doisprezece ani?

— Îl snopesc în bătaie dacă nu pleacă de aici, spuse Beecher, fixându-l pe Michael.

Michael se trase înapoi câțiva pași și aproape că dădu peste omul cărunt.

— Hei, spuse acesta, e totul în regulă?

— Asta nu e în regulă, zise Michael. Eu trebuie să dau testul de bază.

Bărbatul ridică din sprâncene. Michael putu să vadă ce gând îi trecea prin cap: de ce cineva de vârsta lui se înscriesese la un test pentru copii de zece ani? Ridicând din umeri, bărbatul arătă spre ușile care duceau la celălalt sas.

— Cred că ai ajuns prea târziu. Testul pentru cei mai mici a început deja.

— Prea târziu? repetă Michael.

După toate astea, ratase șansa să își obțină certificarea?

— Nu există nicio modalitate să îl dau? Nu pot să aștept până la toamnă! Trebuie să fac treaba asta *azi*.

— Mă tem că sunt stricți cu privire la ora de începere, spuse bărbatul. Dar, dacă vrei, poți să ieși cu noi și eu o să-ți dau certificarea de bază.

Michael se uită la copiii de liceu. Nu mai conta cum ar fi luat testul, nu-i așa? Probabil că ieșitul pe suprafața planetei împreună cu grupul de avansați

avea să fie mai interesant decât să stea să asculte pe cineva care le explica unor puști cum să își pună corect casca. Și care era alternativa? Nu avea de gând să se întoarcă acasă fără certificare.

— Bine, se auzi el răspunzând.

Michael merse după instructor, înapoi în interior, și se așeză pe o bancă, ținându-și casca în poală. Simțea cum copiii mai mari îl fixau cu privirea. Bărbatul cărunt închise ușa de la sala de pregătiri și își drese vocea.

— Ascultați! Aici se ține examenul avansat în echipament, organizat de Serviciul Marțian de Salvare de Urgență. Eu sunt Randall Clarke. Mi-am petrecut cea mai mare parte a vieții într-un echipament. Am lucrat pe Lună, în Centură, și aici, pe Marte. Acum cinci ani, mi-am pierdut plămânii, ochii și timpanele într-un accident legat de echipamentul de presiune, lângă Vesta. Se pare că toate astea au convins pe cineva că sunt calificat să evaluez dacă voi știți să vă comportați afară, pe suprafața lui Marte. Întrebări?

Nimeni nu a scos niciun cuvânt.

— Atunci luați un echipament și pregătiți-vă. Verificare completă — de la cască la ghete.

Randall desfăcu un paravan, care împărți sala de pregătire în două.

— Băieții aici, fetele în partea cealaltă.

Agitat, Michael trecu pe lângă șirul de echipamente, căutând unul de mărimea lui.

— Ia-l pe ăsta, se auzi Beecher din cealaltă parte a sălii.

Michael se întoarse și fu lovit în piept de un echipament vătuit.

— Mărimea potrivită pentru școala primară, la fix pentru tine.

Michael ignoră chicotelile lui Beecher și luă echipamentul de pe jos. Probabil era cel mai apropiat de numărul lui pe care îl putea găsi. Se dezbracă și își puse echipamentul, legându-l bine în jurul picioarelor și al corpului. Monitorul de pe încheietura mâinii era ceva mai mare decât cel cu care era el obișnuit, dar cunoștea toate comenzile.

— Cât aer trebuie să ne luăm în rezervoare? întrebă una dintre fete, din cealaltă parte a paravanului.

— Nu luăm rezervoare, răspunse Randall. Vom folosi doar filtre, exact cum ați face dacă ați pleca într-o excursie mai lungă în exterior.

Michael nu se așteptase să își facă griji și din această cauză, căci testele de bază utilizau rezervoare standard. Dar, în excursiile pe care le făceau, tatăl lui preferase întotdeauna vestele cu aer și filtrele, așa că Michael știa cum funcționau. Luă o vestă dintr-un cui de pe perete, în timp ce Randall distribuia filtre de dioxid de carbon. Din obișnuință, Michael verifică nivelul de saturație al filtrului, după care îl strecură în buzunarul de pe spatele gulerului de la echipament. Fără rezervor, urma să recurgă la filtru ca să transforme dioxidul de carbon din atmosferă în aer respirabil, căci oxigenul lichid din vestă era suficient doar pentru urgențe.

Luă casca transparentă, de forma unui balon, moștenită de la fratele lui. Suprafața ei transparentă, din plastic neted, se cam îngălbenise cu vremea, dar era încă în stare bună și era un obiect familiar lui. Dimineață îi verificase de patru sau de cinci ori sistemele de închidere și izolația, dar, din obișnuință, verifică din nou totul.

— E cam mare echipamentul, nu? spuse Randall din spatele lui, în timp ce își regla curelele de la vesta de aer. Dar nu-ți face griji! Henrik Arnason nu a avut niciodată un echipament care să îi vină perfect. Era atât de scund, încât trebuiau să îl cațare pe cutii atunci când îi făceau fotografiile pentru publicitate.

Michael dădu din cap, încuviințând. Era drăguț din partea lui Randall să spună asta. Dar când Henrik Arnason a devenit prima persoană care a mers pe Marte, el nu a trebuit să își facă griji cu privire la o *problemă* pe care o avea, nu-i așa?

Michael se uită îngrozit la cască. *Ai mai făcut asta*, își spuse el.

Da, îi răspunse o voce din cap. *Și, cum te-ai simțit?*

Inspiră adânc și își trase gulerul peste cap. De îndată ce îl prinse de echipament, nu se mai auzi nimic, cu excepția ecoului slab al propriei respirații. Pe ceafă i se prelingeau picături de sudoare rece. Acesta era momentul pe care îl ura cel mai tare. Se luptă cu dorința de a-și smulge casca și de a inspira profund aer proaspăt. După un interval care îi păru o eternitate, echipamentul se puse în funcțiune și sunetele din cameră

reveniră, amplificate de microfoanele din guler. Filtrul de aer bâzâi și echipamentul fu inundat de aer proaspăt. Deschise ochii și îl văzu pe Randall, care îl privea.

— E totul în regulă? întrebă Randall.

Michael se fâstâci. Nu voia ca Randall să vadă cât era de neliniștit.

— Sunt bine, spuse el, încercând să pară stăpân pe sine.

Și asta era adevărul, nu-i așa? Tot ce trebuia să facă era să-și țină nervii sub control și totul va fi în regulă.

Randall bătu cu degetul în gulerul căștii lui Michael, unde numele PRASAD fusese scris cu litere negre.

— Ești puștiul lui Manish Prasad?

Michael clipi, surprins.

— Îl cunoști pe tata?

Randall chicoti.

— Am fost uimit când s-a lăsat convins să conducă stațiunea. Nu mi se păruse niciodată un tip potrivit pentru munca de birou. Și am fost și *mai* uimit când m-a convins să vin să lucrez cu el.

— Lucrezi cu el?

— Dau o mână de ajutor la stațiune, adică, în general, am grijă ca oamenii de știință să nu uite să își pună căștile când ies. Dar toți cei din Serviciul de Salvare îl cunosc pe tatăl tău. Ți-a povestit vreodată cum a reparat gaura din vechea reședință Hesperia, în plină furtună de praf?

Michael scutură din cap. Tatăl lui nu prea vorbea despre ceea ce făcea la Serviciu.

— Păi, întreabă-l la un moment dat. Deși sunt convins că e foarte ocupat în perioada asta, nu-i așa? Când am plecat de la stațiune, în dimineața asta, toată lumea se agita cu flacăra asta.

Flacăra? Michael se uită neîncrezător la ușile sasului. Știa că era o erupție mare, dar tatăl lui nu spusese nimic despre asta când sunase ultima oară. Oare de asta nu venise acasă la timp?

Randall verifică echipamentele tuturor, indicând închizătorile de siguranță pe care le uitaseră sau cele pe care le prinseseră greșit. Când fură toți gata, îi conduse printr-o serie de uși direct în sas. Lui Michael i se ridică părul pe ceafă. *Termină*, își spuse el. *Nici nu ai ieșit încă*.

Când se strânseseră toți în interior, Randall închise ușile interioare și apăsă o manetă uriașă, de metal. Echipamentele pârâiră și se întinseră, căci presiunea aerului din jurul lor scăzu, pentru a ajunge la nivelul atmosferei exterioare. Manometrul de pe perete se stabilizează la patru mii de pascali, iar lumina de stare de pe perete clipi în verde. Ușile de afară huruiră și se deschiseră. O felie subțire de lumină solară se întinse pe podeaua sasului, strălucind printr-un nor vălătucit de praf.

Inima lui Michael bătea să îi spargă pieptul. Una era să te uiți afară, la suprafața marțiană, prin cupola coloniei, și alta era *să fii* afară, înconjurat doar de aer otrăvitor și purtând o cască zgâriată, care părea să se micșoreze de la o secundă la alta. Oare aerul din

echipament se altera deja sau era doar imaginația lui care o lua razna? Inspiră profund și expiră treptat. Nu-i păsa de boala despre care îi spusese medicul. Nu-i păsa de ce se întâmplase cu doi ani în urmă. *Nu se va lăsa pradă panicii.*

Praful se potoli în cele din urmă și văzură o rampă lungă, care ducea la suprafață. Molecule mici de nisip de culoarea cuprului se strângeau lângă marginile rampei, care se clătina în bătaia vântului. În capătul rampei era un panou pe care scria: „În acest punct ieșiți din zona de izolare atmosferică Heimdall.“

— Haideți! spuse Randall și păși afară, pe suprafața planetei Marte.